

Halte 12: Hoeve Corfs en de Graetmolen

Formele verteller

We staan nu midden in het gehucht Russelt. Daar waar de eerste groep brandstichters woonde en toesloeg, eigenlijk bij hun eigen burens.

Professor volksverhaal (zeemzoet)

Hier in deze rustige omgeving woonde een vredelievende gemeenschap van kleine landbouwers in harmonie samen.

De stem van de professor verandert en wordt harder.

Onder hen waren echter enkele ogenschijnlijk brave mensen, mensen die 's nachts veranderden in monsterlijke wezens. Verachtelijke bandieten die er niet voor terugdeinsden om het kot van hun buurman in brand te zetten.

Gluiperige nachtbrakers die op bokken de nachtelijke sterrenhemel doorkliefden. Ze gooiden brandende fakkels of gloeiende kolen op de strooien daken van de boerderijen.

Meestal was dat de hoeve van een rijke keuterboer die de dag voordien een brandbrief had ontvangen. En die nu met bang hart afwachtte. Want de bedragen die deze duivelsaanbidders vroegen, konden de onschuldige boerenmensen nooit bijeenkrijgen.

De duivelsaanbidders aten soep gekookt van heilige hosties. Stel u voor! Die soep zag zo rood als bloed en proefde galbitter, naar bloed van het lichaam van onzen Heer Jezus.

Formele verteller (onderbreekt de professor met een strenge kuch)

Hrum Hrum!

In werkelijkheid werd er op die ongelukkige valavond een hooimijt in brand gestoken. Het spijftige toeval wil dat het vuur oversloeg naar het strooien dak van het woonhuis. Wat er die avond werkelijk gebeurde, kunnen we niet meer achterhalen maar we hebben wel een idee.

De Bokkenrijders van Russelt waren eigenlijk doodgewone afpersers. Ze waren behoorlijk gefrustreerd dat hun dreigbrieven zonder gevolg bleven. Vandaar dat ze besloten over te gaan tot daden. Ze zouden de hooimijt van boer Corfs in vuur te steken.

We horen ze bezig als ze hun plan aan het beramen zijn.

Bokkenrijder

We zullen hem eens de schrik van zijn leven bezorgen. Wacht maar, hij zal straks wel anders piepen. Als wij met hem klaar zijn zal hij wel betalen al is het maar de helft.

Formele verteller

4 november 1773. De familie Corfs zit net aan tafel voor het avondmaal. Er werd flink gesmikkeld aan tafel. Er was net een varken geslacht. Een zeldzame, bijzondere gebeurtenis. Maar het was een goed jaar geweest. De weken na zo'n slachtpartij waren een feest aan tafel. Zo dikwijls had een gewone mens geen vlees op tafel staan. Het hele varken werd tot het laatste botje verwerkt. Niets werd er in die tijd ongebruikt gelaten.

Op dat moment vloog het dak knetterend in vuur. In een mum van tijd stond het hele strooien dak in lichterlaaie. Gele vlammen likten aan de donkere hemel. Ze liepen naar buiten waar ook de hooimijt in vuur en vlam stond. Jan Corfs gooide de emmer in de waterput en begon hem omhoog te takelen. In korte tijd stond heel Russelt in rep en roer. Buren kwamen van overal toegelopen. De waaghalzen liepen nog het huis in om huisraad in veiligheid te brengen. Maar al snel werd de brand te hevig. De vlammen lichtten fel op in de avondschemering en wierpen grillige schaduwen op de vertrokken gezichten van de omstaanders. Er werd een menselijke ketting gemaakt van aan de Molenbeek, nu genaamd de Herk, tot aan het huis en emmers werden doorgegeven.

Boer Corfs bouwde zijn winning weer op en vond enige maanden later, kort na mekaar, weer twee brandbrieven. Een stuk van de heropgebouwde hoeve staat er vandaag de dag nog.

En als u even verder fietst, ziet u aan uw rechterzijde de Graetmolen. In de beemden rond de Graetmolen zouden volgens de overleveringen een aantal van de Bokkenrijders hun eed hebben afgelegd.